DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 3.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Maj 1921.	2 Kr. aarlig. I Provinsen 2 Kr. 25 Øre.	4. Aargang.

8-Timers Svindelen.

Af *I. I. Ipsen.*

„Mennesket, der dør af Kulde, hvis det ikke har Kredit hos sin Skræder, maa absolut være udartet, ellers havde det ikke plukket Haarene af sin Pels; og det var absolut mere formaalstjenligt at løbe omkring i ingens Skov, paa alles Mark med Mulighed for at faa Mad, selv om det kostede en Smule Kamp, end som nu at anvende sit Snille paa at slave for andre eller søge Kautionister til en Kassekredit".

Saadan siger *Strindberg* om Menneskene i Almindelighed. Lad os i Anledning af 1. Maj-Festen undersøge Sagen paa et snævrere Omraade, og spørge, om Arbejderne ikke er udartede siden de civiliserede sig med deres berømte Organisation.

De, som gaar Gaasegang i Optogene paa Festdagen vil naturligvis ikke være i Tvivl om, at de traver med i Fremskridtet, og at deres Hjerner fjerner sig mere og mere fra den østasiatiske Skovabe, hvorfra de efter en af deres Føreres Sigende nedstammer; de er maalbevidste organiserede Arbejdere.

Vel, men de slaver for andre værre end nogen Sinde før; de lider Kulde trods deres egen Brændselsforretning; de søger forgæves en Kassekredit i deres egen Bank; og yderst faa af dem har forstaaet, hvad Aben og alle Dyrene forstaar, at Skoven er ingens og Marken alles. Nej, siger de, vi er da ikke Syndikalister og Anarkister, vi er fagorganiserede Socialdemokrater!

Ja, det er netop, hvad de er. De tror paa, at Skoven og Marken og Fabriken og Skibene og Husene er de andres, for hvem de slaver. De tror paa Lønarbejdet, som overhovedet ikke kendes andre Steder i Dyreriget end hos dem. De tror paa Staten, det Bur, de er sat ind i paa Livstid. De tror paa Organisationen, der er de Svages Kendetegn. Men de tror ikke paa sig selv, paa deres egen Styrke, paa den enkelte. De er udartede til Statsborgere med Udgangstilladelse en Gang hvert tredie Aar paa Valgdagen og iøvrigt Ret til at deltage i de nationale Festdage, hvortil 1. Majdagen hører.

De tre berømte 8-Taller er Tiden imidlertid for længst løbet fra; det kan man se deraf, at Socialdemokraterne bliver ved at slave med Overarbejde og Akkordarbejde, medens de Revolutionære gaar den modsatte Vej og paastaar, at der behøves ikke engang 8 Timer om Dagen, naar man tager Arbejdets Ordning fra Kapitalisterne. 8-Timers Loven præsenterer sig altsaa som en for silde indrettet Skidager man fra alle Sider vender Rumpen til.

Har den gavnet nogen, saa er det Kapitalisterne, for dem har det nærmest været en Guldager. Loven har nemlig fastslaaet, at Lønarbejdet er den gældends Form for Samfundsarbejde, medens Socialismen kræver Lønarbejdet afskaffet, fordi det er Udbytning. Men under Socialdemokraternes Ledelse er Arbejderbevægelsen bleven Politik; og Politik er Love; og Love er Forlig. Loven om de 8 Timer handler ligesom næsten alle andre Love om Ejendomsretten — for dem som har noget; den handler om deres Ret til at holde Lønarbejdere. Og selvfølgelig sørger man for disse Lønarbejdere, ligesom for den Okse man spænder for Ploven og den Ko man malker; en af de socialdemokratiske Rigsdagsmænd, Hr. Kontorchef *Steincke* har nylig udarbejdet et Lovforslag om Fattigforsørgelse i 335 Paragrafer, og Arbejderne regner ham af den Aarsag for et rent Geni.

Organisationen har nemlig fordummet dem. Fordi den er politisk, rettere partipolitisk. Allerede Karl Marx sagde, at hvis Fagforeningerne sluttede sig til et politisk Parti, saa ødelagde de sig selv. Men at han sagde saadan bliver fortiet i Social-Demokraten, hvorimod „vores eget Blad" hver Dag anbefaler Arbejderne den socialistiske Stat, som han af gode Grunde ikke har omtalt med et eneste Ord, den er Vrøvl. Endelig er Politik lutter Lapper paa det bestaaende System, Lønarbejdet. Og selv om Lønnen holdes oppe, bliver Arbejdet ved at være tomt og usselt, fordi det er Slavearbejde og da nødvendigvis maa gøre Menneskene tomme og usle, ligesom den politiske Organisations Fællesme-

Vor Kampsang.

Mel.: Marseillaisen.

Tunge Tider gaar hen over Lande,
Folket vejes paa Kundskabens Skaal,
Skal paa Voldsmagtens Fraser nu strande
:,: Socialismen vort herlige Maal :,:
Vaagn dog op I som vandrer i Blinde,
Arbejdsskarer, du kuede Stand,
Vil du Vej til Friheds lyse Land,
Da giv Agt paa den Tid som er inde.
Se: Kækt en lille Hær,
Trods Brændinger og Skær,
Med Friheds Lur
Staar fast som en Mur
Mod Vold og Diktatur.

Socialister sig alle benævner,
Socialismen nedtrædes for Fod,
Det er Tid at vi handler og hævner
:,: Socialisternes udgydte Blod :,:
Ned med alt hvad os holder tilbage,
Vi vil ud af Fornedrelsens Kaar,
Men skal vi naa frem til lyse Aar,
Maa vi selv af vor Fremtid os tage.
Derfor vor lille Hær,
Trods Brændinger og Skær,
Med Friheds Lur
Staar fast som en Mur
Mod Vold og Diktatur.

Aldrig skuet vi mørkere Stunder,
Verdenshjulet gaar knirkende trægt,
Jorden skælver af tusinde Vunder,
:,: Saar der bløder og aldrig blev lægt :,:
Hvad de andre har søndret vi bygge,
Rejser Slægten til Stordaad paany,
Bort med Krigeraands vilde Gny,
Plads for Menneskefrihedens Lykke.
Frem, Frem vor stolte Hær,
Trods Brændinger og Skær,
Med Friheds Lur
Vi staar som en Mur
Mod Vold og Diktatur.

Fjendens Stormløb skal aldrig os skrække,
Fra vor Skanse vi trodser hans Hær,
Friske Kræfter vil Haanden os række,
:,: Haabet lever og Fremtiden bær :,:
Snart Forførernes Korthuse falder,
Splittes ad for en fejende Vind,
Nytid drager over Verden ind,
Klokkers Toner til Oprøret kalden.
Frem, Frem vor stolte Hær,
Trods Brændinger og Skær,
Med Friheds Lur
Vi staar som en Mur
Mod Vold og Diktatur.

Peter Petersen.

ninger gør det. Det er selvfølgelig demoraliserende at holde Lønslaver, ligesom det er demoraliserende at være Lønslaver, derfor er den kapitalistiske Overklasse ligesaa pilraadden som den socialdemokratiske Underklasse. Strindberg har Ret: Menneskene er udartede. Og ud af denne Fornedrelse kommer de hverken ved mere Politik eller mere Løn, men ene og alene ved Tilintetgørelsen af al Politik og al Løn, det vil sige af den Stat, som er baseret paa disse to Ting og som for Tiden holdes oppe af Alliancen mellem Socialdemokraterne og de andre Statstilhængere.

Man kan ikke lovgive det sociale Problem ud af Verden. Derfor er Loven om de 8 Timer bleven ganske betydningsløs, ja den var dødsmærket allerede førend sin Tilblivelse, idet for Eksempel Smedene ude paa Statsbanernes Værksteder selv en skøn Dag indførte de 8 Timer og sagde: her er ingen Brug for Lovgivere! Nu bagefter er det, som allerede sagt, overhovedet ingen der respecterer denne Lov, undtagen Kapitalisterne og de professionelle Partipolitikere.

Men det er ogsaa dem, der holder 1. Maj-Fest sammen og arbejder paa Vedtagelsen af Hr. Steinckes 335 Paragrafer om mere Arbejderlovgivning til at stive den gamle Svikmølle af med, saa den kan blive ved at male Guld til Overklassen, ogsaa den indenfor Socialdemokratiet og Møg til dem, der anvender deres Snille paa at slave for andre eller søge Kaution hos Staten.

Det sultne Menneske er ikke frit.
Chevallier.

Fra Slaveri til Proletariat.

Et Menneske, der kun kendte den tekniske Side af vor Kultur, vilde maaske mene, at vi havde naaet den Tilstand, som Aristoteles ansaa for umulig, da han udtalte: „Hvis Vævestolen kunde gaa af sig selv, og Plektronen selv anslaa Zitherens Strenge, saa behøvede vi ikke længer Slaver. Han vilde maaske tænke, at i et saadant Samfund som vort, der raader over Millioner af Slaver af Jern, maatte alle kunne føre et Liv, helliget de ædle Beskæftigelser — omtrent som Borgerne i Athen.

Men i Stedet for Slaveriet er traadt Proletardømmet og Fattigdommen; Maskinen har ikke formaaet at lette Tilværelsen for den store Masse.

I denne forbavsende og næsten uforstaaelige Kendsgerning ligger et af vor Tids største Problemer, som vi skal beskæftige os med paa dette egnet Sted.

Søger en af Hovedaarsagerne til dette Misforhold, vil vi da finde at Udviklingen af den samfundsmæssige Organisation ikke har kunnet holde Trit med Teknikens og hele vort økonomiske Livs hastige Opsving; [illegible] derfor [illegible] som [illegible], men at vi for øjeblikket befinder os i en Tilpasningsproces, hvis langsomme Udvikling finder sin Forklaring i forskellige Hindringer, det ligeledes er af social Art. Først naar den sociale Organisation har undergaaet en Forvandling, der svarer til den tekniske og økonomiske Udvikling, først naar denne Tilpasning af hele vort Kulturliv til vor moderne Teknik og Driftsmaade er fuldbyrdet, kan vi gøre fuld Brug af vort storartede tekniske Eje, og først da vil formodentlig Maskinernes egentlige Tidsalder begynde, den Tidsalder, hvoraf vi indtil nu kun har lært en Begyndelsesfase, en Forperiode at kende.

—

Proletaren afløste Slaven, da Staten var bleven saa mægtig og fast bygget, at den kunde holde hele den udbyttede Underklasse i Tømme, saa længe dette ikke var Tilfældet, var man nødt til at have Slaverne fordelt mellem de enkelte Herrer.

(Müller-Lyer: Kulturens Faser.)

Til Skafottet!

En Kvinde har myrdet et Barn! En anden Kvinde har myrdet 8 à 9 Børn, maaske endog flere.

Hævnsygen lyser ud af Øjnene paa Menneskene.

Menneskene raaber: „Til Skafottet, til Skafottet med disse Barbarkvinder!"

Domstolene tager Sagen i sine Hænder og dømmer, for at „Retten" kan ske Fyldest.

En Kvinde er dømt til ti Aars Tugthus!

En Kvinde er dømt til Døden!

En Kvinde er dømt til — ┬

Ja, man kender den Række Barnemordersker, der er dømte.

Samfundet dømmer en Kvinde for Mord paa et Barn som Samfundet selv har været med til at dræbe!

Havde Samfundstilstanden været saaledes, at Mødrene selv kunde passe og pleje deres Børn, havde Dagmar Overby ikke kunnet myrde disse Børn.

Havde den Moder, der skubbede sit Barn i Vandet, saa det druknede, haft til Livets Opretholdelse til sig og sit Barn, da var hun ikke blevet Morderske.

Giv Manden saa meget for sit Arbejde, at han kan forsørge en Familie, da kan Moderen blive hjemme hos Børnene, og Flertallet af Barnemordene vil høre op.

Industrierne, der bruger kvindelig Arbejdskraft, har den største Skyld for de fleste Barnemord.

Industribaronerne, ja hele Menneskeheden er lige saa store Barnemordere som en Dagmar Overby.

Hvorfor dømme et Menneske til Døden eller til Tugthusstraf, naar det er Samfundet, der har begaaet Mordet?

Det er [illegible] for Stedet?

Til Skafottet! Til Skafottet med det bundraadne Samfund!

I dømmer en Kvinde, fordi hun har dræbt sit, udenfor Ægteskab nyfødte Barn. Denne Kvinde har dræbt sit Barn, fordi hun vidste at baade hun og Barnet vilde være udsat for baade Haan og Spot ifølge den nuværende Moral om „uægte" Børn.

Dette er ogsaa et Mord, som Samfundet er Skyld i!

Vi kan tale om uægte Malerier og Billedhuggerværker o. s. v. o. s. v. og om uægte Racehunde og uægte Raceheste o. s. v. o. s. v., men et Menneske er et Menneske og bliver aldrig andet end et Menneske!

Klerikalismen er Skyld i Mordene paa de uden for Ægteskab fødte Børn.

I Ulve i Faarepelse I er Mordere! I har ødelagt Menneskeheden med eders Moral, for at I bedre kunde faa Magt over Menneskene. Det er eder, der har udstødt de ulykkelige Mødre, fordi de ikke har faaet eders „Velsignelse", forend de havde haft Samliv med Manden. Til Skafottet!

Jeg raaber paa Skafottet. Har jeg Ret til at kræve Død over mine Medmennesker? Har i det hele taget et Menneske Ret til at kræve Død over et andet Menneske?

Nej, det ene Menneske er ikke mere eksistensberettiget end et andet Menneske. Jordkloden er stor nok til Menneskene, der er Plads nok. Jorden er frugtbar nok, hvert eneste Menneske kan faa til sit Behov. Hvorfor skal vi da strides om Jordens Goder? Hvorfor maa disse ulykkelige Mødre ikke faa til Livets Ophold til sig og deres Børn, naar der er nok af alt? Hvorfor skal det „uægte" Barn gøres til en Paria?

Kan Menneskene ikke indse, hvad der er til deres eget bedste? Er Verden maaske en stor Idiotanstalt?

Nu har man raabt paa Skafottet i flere Hundrede Aar, og Tusinder og atter Tusinder af Mennesker er blevet henrettede, men Menneskene er dog endnu ikke blevet bedre. Menneskene bliver bedre og bedre, jo mere de nærmer sig den individuelle Frihed og ikke ved Truselen med Skafottet.

Giv Mennesket en fordomsfri Oplysning, giv det til Livets Ophold, og giv det Mulighed for en fri Udvikling, da vil Menneskene blive bedre.

Hvor længe vil Menneskene leve som Slaver, inder de finder paa at sprænge Lænkerne?

Hvor mange Barnemord skal der endnu til, førend dette sker?

Aksel Mikkelsen,
Aarhus.

Anarkister.

(Oversat fra Les temps nouveaux.)

At tale om Krapotkin som Anarkist, det er at tale om [illegible] den moderne Anarkisme. Det er naturligvis umuligt her fuldstændigt at udrede dens Ideer — umuligt og unyttigt, thi vore Læsere kender deres væsentlige Træk. Men en Samling Ideer giver altid en Tænker, ja et hvert Menneske [illegible] en individuel Karakter, et for den enkelte ejendommeligt Præg.

Kommende efter Proudhon og Bakunin, samtidig med Elisee Reclus, har Krapotkin som disse været en Modstander af Statsideen. Men hvad var hans Ejendommelighed?

Proudhon, i Kamp mod Staten, var ikke Revolutionær. Hans Skrifter viser uden Tvivl, at han troede man kunde forandre de sociale Forhold indenfor det bestaaende Samfundsforms Rammer.

Bakunin var snarere en Handlingens Mand, Kritiker og Nedbryder interesserede sig lidet for den sociale Genopbygning.

Elisee Reclus interesserede sig særligt for Sagens filosofiske Side.

Krapotkin undersøgte først og fremmest de økonomiske Spørgsmaal. I Theorien er det let at se bort fra Samfundet, og kun beskæftige sig med Individernes Frihed. I Virkeligheden saa lever Menneskene i Samfund, og dette Samfund er grundet paa Arbejdet. Man maa altsaa oprette en Overensstemmelse mellem dette Samfundsinstinkt og den individuelle Frihed. Krapotkin søgte derfor at indføre Kommunismen i Anarkismen. Han har i det hele taget bragt saa mange ny Bestanddele til sine Forgængeres Idéer, Bakunins og hans Venners Internationale; og han har styrket vore Forhaabninger saaledes ved at underbygge dem med den moderne Videnskabs Kendsgerninger, at han maa betragtes som den anarkistiske Kommunismes Grundlægger.

Krapotkin sagde selv, at hans Hovedbidrag til Udarbejdelsen af vore Theorier var at forme og udvikle den økonomiske Side af den anarkistiske Anskuelse, Princippet „hver efter sit Behov" i Modsætning til det socialdemokratiske „hver efter sit Arbejde".

De menneskelige Væsener har, for at opholde Livet, for at forbedre det, fremfor alt Brug for „gensidig Hjælp". Alle vore Rigdomme er Resultatet af hele Menneskehedens Arbejde og det er umuligt at udmaale hver enkelts Andel. Det vilde derfor være uretfærdigt at prøve paa at betale hver enkelt efter hans Arbejde. Men ingen bør kunne leve uden at arbejde.

Til den ny økonomiske Ordning, som Kommunismen antager, maa der svare en ny politisk Ordning. Det gamle repræsentative System har overlevet sig selv, nu kan hele Verden se dets Fejl, hvoraf den største, som er absolut uadskillelig fra Systemet er, at Repræsentanterne, til hvem Folket betror sin Skæbne, skulde være alvidende.

Den eneste fornuftige Ordning, siger Krapotkin — og han viser

at det er den, som maa bruges, naar det gælder om at tage Beslutninger om videnskabelige og tekniske Spørgsmaal, — det er et System med Specialister, valgte med Henblik paa det enkelte særlige Spørgsmaal. Disse Valgte samler sig i en Art Kongres, hvor de diskuterer de Spørgsmaal, de har Bemyndigelse til, og kommer til en eller anden Slutning, dernæst henvender de sig til deres „Vælgere" og bringer dem, ikke afgjorte Vedtagelser, men Vejledninger og Raad.

For Resten vil intet bedre kunne fremstille disse Krapotkins Ideer end nogle Uddrag af hans Bog: Den moderne Videnskab og Anarkismen:

„I det Øjeblik, hvor de Monopoler, som er oprettede og opretholdte af Staten, ophører at existere, saa har Staten ingen Existensberettigelse mere. Nye Grupperingsformer maa opstaa, naar engang Forholdene mellem Mennesker ikke mere er Forhold mellem Udbyttede og Udbyttere. Livet vil forenkles, naar den Mekanisme ikke er mere, som tillod de rige at tjene paa de fattiges Arbejde.

Ideen om uafhængige Kommune, for de stedlige Sammenslutningerr og store Arbejdssammenslutninger for det fælles sociale Arbejde — de to flettende sig ind i hinanden for at tilfredsstille Samfundets Behov — tillader Anarkisterne paa et haandgribeligt virkeligt Grundlag at opbygge Organisationen af et virkeligt frit Samfund. Der er intet andet at tilføje, end Sammenslutninger i personlige Berøringsforhold — Grupperinger uden Tal, varierede i det uendelige, langvarige eller kortvarige, oprettede efter Øjeblikkets Krav for alle mulige Formaal — Grupperinger som vi allerede ser rejse sig i det nuværende Samfund, udenfor de politiske og professionelle Sammenslutninger.

Disse tre Arter af Sammenslutninger, dækkende hinanden som et Net, vil saaledes komme til at tilfredsstille alle Samfundets Behov; Forbrug, Fremstilling og Fordeling: Forbindelserne, Sanitære Forhold, Opdragelse, den gensidige Beskyttelse mod Angreb, den gensidige Hjælp, Omraadets Forsvar; de videnskabelige Interesser, de kunstneriske, de litterære, Fornøjelserne. Det hele — altid fuldt af Liv, og altid parat til at svare til ny Udviklinger og ny Krav og til ny Paavirkninger af det sociale og intellektuelle Samfund.

Vi forestiller os Organisationen af Samfundet som en Ting, der aldrig er endeligt afsluttet, men som altid er fyldt af Liv, og som derfor stadig skifter Form i Overensstemmelse med Øjeblikkets Behov.

Krapotkin gentager: at arbejde for Oprettelsen af en Statskapitalisme, centraliseret i en Regerings Hænder, som derved bliver almægtig, det er at arbejde imod Udviklingens og Fremskridtets Strøm, som søger ny Former for Samfundsorganisationen udenfor Staten."

Krapotkin peger stærkt paa et Punkt, som er miskendt af næsten alle, som har talt om hans Ideer. Det vilde være forkert at tro, siger siger han, at dette Ideal er en Utopi som er baseret paa en altfor optimistisk Mening om den menneskelige Natur og dens Egenskaber. Tværtimod, disse Principer er fuldstændig tilgængelige for Menneskene — særlig for „Folket" — som de er, og har altid været ganske udmærket forstaaede af Folket. Og Krapotkin nævner Eksempler herpaa fra de historiske Katastrofer og fra de Skikke som endnu er i Brug paa Landet, der hvor Sporene af Fællesejet ikke er forsvundne endnu.

Alle beundrede hos Krapotkin hans Idealisme, hans Optimisme, hans store Kærlighed til Menneskene. Men man maa ikke glemme eller underkende, at det, som er Styrken ved hans sociale Ideal, det er hans store Videnskabelighed hans dybe Kendskab til den historiske Udvikling, hans omhyggelige Samvittighedsfuldhed overfor Virkeligheden.

Tryllekunstneren.

Man kan opleve meget. Tidligere havde vi her i Danmark en Sammenslutning, som agiterede for Syndikalismen. Der optraadte en Mand, som havde været med til at grundlægge ikke blot Organisationen; men ogsaa Forstaaelse for dens Ideer. Saa en Dag siger han: Nu ved I, hvad Syndikalisme er, hokus, pokus, filiokus, nu laver jeg en Pjece, og paa to Maaneder skal I ikke vide hverken ud eller ind. Og saa kom „Moskwa" og Syndikalismen", skrevet af Chr. Christensen.

Det er ægte Tryllekunst paa Journalistikens Omraade. Og som saadan burde den vel være i Fred, thi de der ikke har Mulighed for at følge Triksene, forstaar dog, at det er Behændighed det hele.

Lad os imidlertid tage et Eksempel.

Ordjongløren skriver: „Der er vel i Teorien, men kan ikke i Realiteten være Forskel paa den kommunistiske Anarkismes Maal og Kommunismens". Naar man nu ved, at „Kommunismen" naar man taler om den russiske Bolsjevisme, er en Etikette, et Navn paa Bevægelsen i Stedet for det foragtede „Socialdemokrati", og at Navnet dækker over, og af Tilhængerne opfattes som en politisk Dagsorden, en Opstilling af bestemte Aktionsmidler til Forskel fra andre Bevægelser, at „Kommunisterne" er erklærede Tilhængere af den videst mulige Centralisme og Statsstyre, som jo i *Praksis* maa blive en Modsætning til *Kommunen*, saa har man *et* Eks. paa Forf. Fingerfærdighed.

Det næste Forf. vil bevise er, at de kommunistiske Anarkister har Uret i Teorien. Det foregaar paa denne Maade: „Det er skønne Drømme og kan ikke være andet og mere, naar de kommunistiske Anarkister taler om en Tilstand, hvor den enkelte, som mangler et Husgeraad, blot gaar hen paa en Fabrik og laver sig dette". Skønne Drømme? Men denne Tilstand praktiseres jo nu. En Mand binder selv sine Bøger ind, en anden laver sit Bogskab, fordi det interesserer dem at lave det selv. Og naar Samfundets Produktionsforhold bliver ordnede kommunistisk, saadan at alle faar mere Fritid fra det mekaniske og nødvendige Arbejde, bliver det sikkert mange, der for deres Fornøjelse selv laver Genstande, ja Husgeraad — — Deri ser vi ikke noget unaturligt.

Men at Forf. ikke har forstaaet eller ikke vil forstaa den kommunistiske Anarkisme fremgaar tydeligt af Fortsættelsen, hvori han hævder, at denne vil bygge Samfundsproduktionen paa „en saadan individualiseret Produktionsordning". Kun Fingerfærdighed og ikke noget andet. Nu mangler det kun, at Forf kan hente Beviser op af sin Tryllesæk. Men det bliver nok sværere

Lad os tage et Par Prøver til: „Her møder vi — den anarkosyndikalistiske Fløj, der i Henhold til sit anarkistiske Ideal sætter Friheden *over* Fællesskabets Pligter". — „Gensidige Pligter til Arbejde og Udveksling af Varer i disses nødvendige Kredsløb i den nye Samfundsordning, erkender Anarkosyndikalismens Tilhængere nødigt". Man forbavses over Frækheden i denne Jonglørkunst. Der er skrevet saa meget om disse Spørgsmaal, set fra kommunistisk-anarkistisk Standpunkt, at Forf. kan druknes i Literatur derom, men Manden gengiver rent borgerligt Kævl mod Anarkismen og gider ikke undersøge Forholdene, inden han skriver derom. Se det er den Slags Mennesker, der kaldes Profeter.

Til yderligere Belysning af Fænomenet kan nævnes, at vor svenske Kammerat, John Andersson har tilsendt Solidaritet et Svar paa Artiklernes*) Angreb paa den franske Syndikalisme — hvori han, paa Grundlag af Beretningen fra internationale, faglige Kongresser og C. G. T.s Aarsberetninger dokumenterer, at Chr. Chr. gentager urigtige og falske Paastande mod denne Bevægelse og dens Mænd. Det hører til Sagen, at Solidaritet har nægtet at optage denne Artikel.

Emil Manus.

*) Brochuren er først fremkommet som Artikler i Solidaritet.

En Draabe Kritik er mere værd end en Spand Autoritet.

Handel, Lønarbejde og Krig udbytter *Menneskene*, i Modsætning til Agerbruget, som udnytter *Naturen*.

Aristoteles.

Har der nogensinde eksisteret et Herredømme, som dets Udøvere ikke fandt naturligt?

Stuart Mill.

Ud i Solen.

Af *A. D. Henriksen.*

Kom — Du Tvivler — ud i Solen,
Du skal rigtig ruskes vaagen,
— ikke sidde der i Stolen,
ikke gemme Dig i Krogen — —

Ud i Lyset, ud i Luften,
ud at se paa Søens Vover,
ud at nyde Blomsterduften —
Du, der sidder der og sover,

saa Du næsten ligner Uglen,
Du er ikke Spor forvoven,
ikke fri og frank som Fuglen
paa sin Yndlingsplet i Skoven!

Spær Dig ej i Stuen inde,
gem Dig ikke der i Skyggen —
ud i Solen — ud at finde,
Lys i Livet, Liv i Lykken!

(Af Digtsamlingen Strid og Stemning.)

Brev fra Norge.

Ungsocialismen i Norge, ligesom i Danmark har en meget haard Mark at pløje, og man kunde mange Gange have god Grund til at anstille pessimistiske Betragtninger, ja saagar tvivle baade paa de Ideer man kæmpede for og paa Menneskene. Men alligevel, efter en Aarrækkes Kampe og Ofre, kan man se tilbage og øjne Fremgangen, se at man dog trods alle Skuffelser, alle brustne Haab er vandret et godt Stykke fremad.

Norges ungsocialistiske Forbund afholdt sit tredie Landsmøde den første og den anden Januar 1921 og det kan da være paa sin Plads at anstille en Del Betragtninger over det Arbejde som er nedlagt i de forløbne Aar.

Ungsocialismens Ideer er ingenlunde nye i Norge, allerede i 1908 og 1909 stiftedes ungsocialistiske Organisationer og man begyndte at udgive ungsocialistiske Blade, men Socialdemokratiet havde for fast Greb i Arbejdermasserne, og de erobrede ogsaa en Del af ungsocialisternes Organisationer, takket være en Del Renegaters Arbejde. For Kuriositetens Skyld skal nævnes at disse Renegater, som i alle de forløbne Aar har tilhørt Socialdemokratiet og arbejdet Haand i Haand med de borgerlige Socialdemokrater, nu er bleven toneangivende i Nutidens Modebevægelse, Bolsjevikbevægelsen, og bespytter sine forrige Meningsfæller, baade Ungsocialisterne og Højresocialisterne med sit Kontrarevolutionære, Forrædere og Smaaborgere.

I 1914 ophørte saa at sige fuldstændig Ungsocialismen som Bevægelse i Norge idet Forbundets daværende Blad „Direkte Aktion" blev overladt til Fagoppositionen i Begyndelsen af Aaret. Kun Kristianias ungsocialistiske Forening og et Par smaa Klubber i Stenhuggerdistriktene i Smaalene eksisterede.

I Maj 1914 stiftedes Trondhjems ungsocialistiske Klub, og med den kom Ungsocialismen hos os. Denne Klub begyndte allerede i August samme Aar at udgive Bladet „Revolt" som nu er Forbundets officielle Organ. Klubbens Medlemmer tog sin revolutionære Opgave alvorligt og igangsatte et saa intens Propagandaarbejde at Myndighederne fandt det nødvendigt at straffe dem med strenge Forfølgelser. Paa bare et Aars Tid dømtes ikke mindre end 6 af Klubbens Medlemmer til sammenlagt flere Aars Fængsel og betydelige Summer i Bøder som naturligvis ogsaa blev Fængsel.

Denne rasende Forfølgelse bankede paa Samvittighedernes Porte hos mange af de Ungsocialister, som af Pessimisme havde lagt sig til Hvile paa sine Laurbær og fik dem atter med i Kampen. Og Julen 1915 samledes Ungsocialisterne til Landskonference i Trondhjem til Stiftelse af et nyt ungsocialistisk Forbund. Paa dette Landsmøde opdroges Linierne for det fremtidige Agitations og Oplysningsningsarbejde og lagde Grundlaget til en revolutionær frihedssocialistisk eller anarkistisk Propagandaorganisation.

Organisationens Hovedsæde forlagdes til Kristiania og Bladet Revolt „Revolt" blev flyttet derhen.

Naar vi nu ved Forbundets tredie Landsmøde ser tilbage paa de Aar som er gaaet fra Ungsocialismens Fornyelse i 1914 til nu, kan vi ikke andet end sige at her er en mægtig Fremgang for vore Ideer.

I 1914 troede Arbejderne blindt paa de parlamentariske Politikere som Befriere fra det kapitalistiske Slaveri, nu betragter store Dele af Arbejderne Parlamentarismen som det rene Narrespil; den Gang betragtede Arbejderne Fagforeningerne som almindelige Forsikringsindstitutioner, nu er det Arbejdernes mægtigste Vaaben mod den herskende Klasse; den Gang betragtedes Ungsocialisterne som en Samling Galninger som hørte hjemme i et Sindsygeasyl, nu lytter man gerne til os.

Aa, alligevel trods alt, trods alt har vi gjort ikke saa lidt.

Dagens brændende Spørgsmaal idag er Bolsjevismen, Statskommunismen eller Statsslaveriet. Forbundets Landsmøde tog Stilling til denne, saaledes som den frie Socialismes Ideer maatte tilsige det at gøre i følgende Udtalelse i sin Taktikerklæring:

> Til enhver Tid at rejse Menneskene il Kamp mod ethvert Forsøg paa Undertrykkelse, Diktatur og Centralisme.

Bolsjevismen i Norge er jo ikke andet end en Modebevægelse og dens ledende Mænd ikke andet end Modesprader, som fører det store Ord i Munden, men som stikker Halen mellem Benene og griber til Harens Gevær, saa snart nogen Fare truer. I alle de store Kampe mellem Kapital og Arbejde, som det har trukket op til i de forløbne Aar har alle de bolsjevikiske Frasehelte staaet i Baggrunden, de har ikke grebet den øjeblikkelige Anledning til at sætte deres Ideer ud i Livet. Der er derfor ingen Fare for at man skal faa Partidiktaturet her i Landet, Bolsjevikerne ejer ikke Mands Mod dertil.

Og det er min personlige Opfattelse, at denne Modebevægelse snart vil dø hen og afløses af virkelig revolutionære Kampe, fremspunget spontant af Arbejderklassens Misfornøjelse med de raadende kaotiske Tilstande, og da er vor Tid inde. Arbejderne maa snart trættes af de store Ord og smaa Handlinger og selv gribe til den direkte Aktions Vaaben over Hovederne paa og paa Trods af Partilederne.

Fremtiden tilhører den frie Socialisme. Ungsocialismen!

Slaveriets Tidsalder er snart ude!

Lad os Kammerater i Fællesskab rette vore utrættelige Hug mod Staten, mod Voldet mod al Undertrykkelse!

Med Kammerathilsen

Trygve Aakervik.

E. S. Danske Kammerater som ønsker at følge med Bevægelsen i Norge, bør gaa paa Posten og abonere paa „Revolt", „D. r. K." Forhandlere bør sælge „Revolt". Det vil være et Stykke praktisk interskandinavisme. D. S.

Faarene.

Mellemslagsen, den store, skikkelige, forsigtige og beskedne Flok, den sløve Hjord af Middelstand og Middelmaadighed, det er de store Røveres, Udsugernes tunge, uflyttelige Udenværk og Sandsækkedækning mod de paany fremstormende, gamle Tanker om Menneskehedens Befrielse og menneskelige Fremskridt.

Haandens Arbejdere, dem med det groveste Arbejde og de ringeste Kaar, de kan naturligvis vækkes og drives frem til Tænkning og Handling af den bitre Sult og Kulde, de som sjælden har saa lange Ophold, at de faar Tid til helt at falde i den beskedne Tilfredsheds Søvn.

Men Hjernens (Herregud) Proletariat, der gør det „underordnede" aandelige Arbejde i Pengemenneskenes eller deres Stats Tjeneste, som ofte lønnes næsten lige saa daarligt som „Arbejderne" og aldrig saa godt, at de har det sorgfrit, undtagen da de faa af dem, der naar frem ved Tjenstvillighed til at gøre sig fortjent til de „Ben", der fordeles med Skønsomhed for at fremme Serviliteten — denne Mellemstand, den befinder sig som en Lus mellem to Negle Paa den ene Side Kapitalisten, Pengemanden, der forbeholder sig det jordiske Velvære, og paa den anden Side „Arbejderen", den grove, farlige Træl, som dog kunde komme i Raseri over sin Trældom, og saa maaske tage fejl af den skikkelige Mellemstandsmand, fordi han ikke har Arbejderskidt paa Fingrene, og holde ham for et „Overklasseindivid" og smadre ham.

Næ, for Guds Skyld, lad os saa hellere holde os i Halen paa de Store og indsnuse deres Benzindampe og hjælpe dem med at holde de væmmelige Bolsjeviker og Syndikalister, og hvad de nu hedder, nede, siger de skikkelige Mellemslagsene. *Carlé.*

Literatur.

Strid og Stemning. Digte af A. D. Henriksen. Med et Forord af Bertel Budtz-Müller. Eget Forlag.

En Digter maa se sine Digte paa Tryk. Nu er Papiret dyrt, kun enkelte har Raad til at udsende Digtsamlinge. Man skal have en stor Pakke Pengesedler for at kunne gøre det. Forlagene klager over Papirmangel. I et anarkistisk-kommunistisk Samfund kan Digterne benytte det Papir, der under kapitalistiske Forhold ellers benyttes til Pengesedler.

A. D. H. er en af de „Arbejder"-Digtere, der gjorde sig fordelagtigt kendte ved Arbejderdigternes Oplæsning i København. Han er endnu lidt eentonet, men frisk og fyrig, som den Prøve, vi gengiver i dette Nummer, viser. Der er Ting i hans Stemningsdigte, som viser, han er mere end Rimsmed, at han ogsaa har Evner til psykologisk at fange og gengive et Billede. Stridsdigtene er skrevne for bestemte Lejligheder og bærer Præg heraf, og det er ikke uden Grund „Fremad" for en Tid tilbage skrev at A. D. H. er „Ungdomsforbundet"s Skjald. Næste Gang haaber vi at møde Stridens Digter paa dybere Vand og med større Vuer.

Carl Ohlrich: Livets Grundlov. Forl. eget Forlag. Pileallé 7, København F.

Tre kritiske Studier over etiske og kulturelle Spørgsmaal. Ud fra kristelige Synspunkter vurderes i det første Afsnit „Nationernes Tilbagegang", specielt Kirkens Stilling Forf. synes særlig at lægge Vægt paa Bjergprækenens Kristus og peger paa den Dekadence Statskirken fremviser som Følge af, at den har antaget en statsreligiøs-militaristisk Lære. I „Militarisme og Socialisme" overfører Forf. sit Standpunkt paa det sociale Gebet og siger bl. a. rigtig nok, at det ikke er Socialdemokratiet, der har erobret det borgerlige Samfund; „men derimod det borgerlige Samfund, der erobrede Socialdemokratiet". Forf. peger paa Anarkismen som Maal, „hvor Menneskeslægten igen vil blive sig selv lig — naturlig, stræbsom og ligefrem, med Trang til at udvikle og frugtbargøre de mange forskellige Evner og Anlæg, der er nedlagt i den fra Fødselen af".

Som „Livets Grundlov" angiver Forf. i en Sentens: „Kærlighed er Livets algyldige Lov, der findes for mig ej nogen anden."

Amator.

Hjælp os at udgive Den røde Krig!

E. R. M. 6. —, Ce 4. —, J. Jensen 2. —, Anonym 1.50, E. P. 1.50, Fyrbøder 10. —, U. S. F. Ørsjø 7 —, C. E. 4 —, E. P. 1.70, N. G. 1. —, X. 1.75, E. P. 1. —, N. M. N. 2. —, N. G. 2. —, Et spil Kort 2. —, A. Mikkelsen 5. —.

For hvilket med Tak Kvitteres
København den 26. April 1921.

Ekspeditionen.

Redaktionens og Ekspeditionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ansvarlig overfor Presseloven Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet, København.